DZIENNIK URZĘDOWY
WOJEWÓDZTWA PODKARPACKIEGO

Rzeszów, dnia 7 kwietnia 2025 r.

Poz. 1725

Podpisany przez:
Tomasz Władysław Cyran
Data: 07.04.2025 14:23:48

ROZSTRZYGNIĘCIE NADZORCZE NR P-II. 4131.2.90.2025
WOJEWODY PODKARPACKIEGO

z dnia 2 kwietnia 2025 r.

Działając na podstawie art. 85, art. 86 i art. 91 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2024 r. poz. 1465 z późn. zm.) oraz art. 28 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. z 2024 r., poz. 1130 ze zm.)

STWIERDZAM NIEWAŻNOŚĆ

-§ 13 pkt 6 uchwały Nr XII/76/25 Rady Gminy w Ostrowie z dnia 25 lutego 2025 r. w sprawie uchwalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego Nr 3/2022 w miejscowości Wola Ociecka w gminie Ostrów - w zakresie słów „lub projektowaną".

Uzasadnienie

W dniu 25 lutego 2025 r. Rada Gminy w Ostrowie podjęła uchwałę Nr XII/76/25 w sprawie uchwalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego Nr 3/2022 w miejscowości Wola Ociecka w gminie Ostrów.

Uchwała ta została doręczona do organu nadzoru w dniu 4 marca 2025 r. Z uwagi na treści zawarte w tej uchwale organ nadzoru pismem z dnia 24.03.2025 r. wszczął postępowanie nadzorcze wskazując kwestionowane zapisy i informując o możliwości złożenia wyjaśnień.

Zgodnie z zasadą wyrażoną w Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 2 kwietnia 1997 r. (Dz. U. Nr 78, poz. 483 z późn. zm.) organy władzy publicznej działają na podstawie i w granicach prawa. Poprzez działanie na podstawie i w granicach prawa w zakresie podejmowania uchwał przez organy jednostek samorządu terytorialnego rozumieć należy działanie zgodne z przepisami regulującymi podstawy prawne podejmowania uchwał; przepisami prawa ustrojowego; przepisami prawa materialnego oraz zgodne z przepisami regulującymi procedurę podejmowania uchwał (por. wyrok WSA w Łodzi z 21 stycznia 2009 r., ; wyrok NSA oz. we Wrocławiu z 20 kwietnia 1999 r., II SA/Wr 364/98).

W myśl art. 94 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej organy samorządu terytorialnego wydają akty prawa miejscowego obowiązujące na obszarze działania tych organów, na podstawie i w granicach upoważnień zawartych w ustawie.

Podstawę materialno-prawną badanej uchwały stanowi art. 20 ust.1 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, który stanowi, że „Plan miejscowy uchwala rada gminy po stwierdzeniu zgodności z ustaleniami planu ogólnego, rozstrzygając jednocześnie o sposobie realizacji zapisanych w planie miejscowym inwestycji z zakresu infrastruktury technicznej, które należą do zadań własnych gminy, oraz zasadach ich finansowania, zgodnie z przepisami o finansach publicznych. Część tekstowa planu miejscowego stanowi treść uchwały w sprawie uchwalenia planu miejscowego, a część graficzna oraz wymagane rozstrzygnięcia stanowią załączniki do tej uchwały." Z kolei zasady sporządzania planu określa art. 15 w/w ustawy, a konsekwencje naruszenia tych zasad określa art. 28 ust. 1 stanowiący, iż „Istotne naruszenie zasad sporządzania planu ogólnego lub planu miejscowego, istotne naruszenie trybu ich

sporządzania, a także naruszenie właściwości organów w tym zakresie, powodują nieważność uchwały rady gminy w całości lub części.”

W trakcie prowadzonego postępowania nadzorczego, Wójt Gminy Ostrów przedstawił wyjaśnienia i wskazał na zasadność przyjęcia kwestionowanych przez organ nadzoru zapisów uchwały. Wyjaśnienia te zostały przez organ nadzoru częściowo uwzględnione, co skutkuje ograniczeniem zakresu stwierdzenia nieważności przedmiotowej uchwały. Uwzględniając przedstawione przez Wójta Gminy Ostrów wyjaśnienia, organ nadzoru stwierdził, że badana uchwała została podjęta z istotnym naruszeniem prawa bowiem kwestionowany zapis § 13 pkt 6 uchwały w zakresie słów: „lub projektowaną” jest istotnym naruszeniem art. 15 ust. 2 pkt 10 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym w brzmieniu obowiązującym przed 24 września 2023 r. oraz § 4 pkt 11 lit. a rozporządzenia Ministra Rozwoju i Technologii z dnia 17 sierpnia 2021 r. w sprawie wymaganego zakresu projektu miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego (Dz. U. poz. 2404). Wskazać należy, iż Rada Gminy w treści kwestionowanego zapisu przewidziała wprost możliwość odprowadzania ścieków bytowych oraz ścieków powstałych w związku z działalnością usługową nie tylko poprzez istniejącą ale nadto również poprzez projektowaną sieć kanalizacji sanitarnej, co w rezultacie dopuszcza dowolność w poprowadzeniu wskazanej sieci infrastruktury. Zgodnie z wyrokiem Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego we Wrocławiu z dnia 22 października 2019 r., sygn. akt II SA/Wr 427/19 „tego rodzaju regulacje – stwarzające pole do dowolnej interpretacji i cedujące kompetencje prawodawcy lokalnego na nieznany podmiot - nie pozwalają na jednoznaczne ustalenie lokalizacji i przebiegu sieci i urządzeń. Wobec powyższego, doszło do naruszenia art. 15 ust. 2 pkt 10 ustawy. Brak precyzyjnej regulacji skutkuje konsekwencjami dla inwestorów podczas prac inwestycyjnych, zagospodarowania działek, lokalizowania zabudowy oraz prowadzenia robót w zakresie zabudowy istniejącej. Należy także zwrócić uwagę na prezentowane w orzecznictwie stanowisko, że jeżeli plan miejscowy dopuszcza jakąkolwiek lokalizację inwestycji celu publicznego – a taką stanowi budowa (obejmująca także rozbudowę) linii służących do przesyłu – to zgodnie z art. 4 ust. 1 ustawy, w planie miejscowym musi być uszczegółowione jej rozmieszczenie. Wymóg ten konkretyzuje przepis art. 15 ust. 3 pkt 4a i 4b, który nakazuje – w zależności od potrzeb – określenie w planie miejscowym terenów rozmieszczenia inwestycji celu publicznego lokalnych i ponadlokalnych. Jeżeli zatem Rada Gminy nie określiła w sposób jednoznaczny lokalizacji i przebiegu sieci infrastruktury mimo, że dopuszczono ich budowę, to zapisy te powodują, że wymienione sieci infrastruktury mogą być poprowadzone w sposób dowolny, określony wyłącznie przez inwestora, a zatem z pominięciem procedury uchwalania planu miejscowego. Takiego działania nie można pogodzić z konstytucyjną zasadą demokratycznego państwa prawa i działania organów administracji publicznej na podstawie prawa i w jego granicach.” Mając zatem powyższe na uwadze, podkreślić trzeba, że jeżeli w planie miejscowym przewidziano budowę sieci, to obligatoryjnie plan miejscowy wskazywać ma dokładny przebieg takich sieci, aby w ramach prawa powszechnie obowiązującego wskazane było na jakim obszarze, jakie zasady zagospodarowania terenu obowiązują. Dopuszczenie odprowadzania ścieków poprzez projektowaną kanalizację narusza art. 15 ust. 2 pkt 10 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, w brzmieniu obowiązującym przed 24 września 2023 r. oraz § 4 pkt 11 lit. a rozporządzenia Ministra Rozwoju i Technologii z dnia 17 sierpnia 2021 r. w sprawie wymaganego zakresu projektu miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, gdyż jest równoznaczne z możliwością wprowadzenia, poprzez działania faktyczne, niedopuszczalnych zmian w ustaleniach planu miejscowego. Lokalizowanie sieci kanalizacji sanitarnej, wiąże się bowiem z koniecznością dokonywania nowych ustaleń.

Przytoczona wyżej niezgodność stanowi istotne naruszenie zasad sporządzania miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, wobec powyższego zastosowanie będzie miał przepis art. 28 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym. Wskazanie w powyższym przepisie podstaw nieważności uchwały w sprawie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego prowadzi do wniosku, że przepis ten stanowi lex specialis wobec art. 91 ust. 1 ustawy o samorządzie gminnym, zgodnie z którym uchwała lub zarządzenie organu gminy sprzeczne z prawem są nieważne. Oznacza to, że rozstrzygnięcia nadzorcze wojewody albo orzeczenia sądu administracyjnego stwierdzające nieważność uchwały w sprawie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego są wydawane w przypadku zajścia co najmniej jednej z podstaw nieważności wymienionych w art. 28 ust. 1 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym. Przepis ten ustanawia zatem dwie przesłanki zgodności z prawem miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego: materialnoprawną – uwzględnienie zasad sporządzania planu; formalnoprawną – zachowanie procedury sporządzania planu oraz właściwości organów w tym zakresie (tak NSA w wyroku z dnia 11 września 2008 r. II OSK 215/08). Kwestionowany zapis przedmiotowej uchwały, jak wykazano wyżej, w sposób oczywisty narusza przywołane w uzasadnieniu obowiązujące przepisy prawa, dlatego też należało stwierdzić jego nieważność.

Na rozstrzygnięcie nadzorcze służy skarga do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Rzeszowie ul. Kraszewskiego 4A za pośrednictwem Wojewody Podkarpackiego, w terminie 30 dni od daty jego doręczenia.

z up. WOJEWODY PODKARPACKIEGO

Magdalena Kryczka
Dyrektor Wydziału Prawnego i Nadzoru